

Rebekka

Brink (21)

is begeleidster in de gehandicaptenzorg.
Tijdens de pandemie was zij nog in opleiding.

“Toen corona uitbrak, liep ik drie maanden stage op een dagbestedingslocatie voor mensen met een verstandelijke beperking. Ik zou daar nog negen maanden blijven, maar studenten werden als een extra besmettingsrisico gezien. Daardoor werden stages opgeschort. Maandenlang hoopte ik op een telefoontje dat ik weer mocht beginnen, maar dat kwam niet. Uiteindelijk kon ik pas na zes maanden mijn stage hervatten. Ik werd op de woonvorm van dezelfde stageplek geplaatst, waar tien cliënten woonden die ik nog niet kende. Door de mondkapjes en de afstand kón ik ze ook amper leren kennen. Bovendien moest ik door de afdelingsswitch praktisch opnieuw beginnen met de opdrachten waar ik eerder mee begonnen was. De druk om alles in te halen was hoog. Daarbij werd ik door de hoge werkdruk gepusht om taken te doen die ik nog helemaal niet mocht uitvoeren. In eerste instantie zei ik steevast nee, maar de druk werd steeds groter. Zo moest ik zelfs anti-epileptica geven aan een cliënt die ik amper kende en die ook nog slikproblemen had.

‘Maandenlang hoopte ik op een telefoontje’

Door hard bikkelen, rondde ik mijn opdrachten met een ruime voldoende af. Toen puntje bij paaltje kwam, bleek dat ik alsnog een halfjaar uit zou lopen. Door de verkorte stageperiode had ik onvoldoende competenties laten zien. Ik stond toen op het punt om met de opleiding te stoppen. Gelukkig kreeg ik een nieuwe stageplek toegewezen. Hier mocht ik, naast de nieuwe leerstof, de ontbrekende competenties inhalen.

Inmiddels ben ik een paar jaar gediplomeerd, zonder uitloop. Terugkijkend denk ik dat we ook waardevolle lessen uit de coronatijd hebben getrokken. Toen de dagbesteding dicht was, zagen we bijvoorbeeld dat sommige bewoners er baat bij hebben om doordeweeks een dagje thuis te blijven. Ook besef ik door corona extra hoe belangrijk fysiek en non-verbaal contact met mijn bewoners is.”

foto's Flowtography

